

TEARS I'VE NEVER CRIED

ธนัช
ตั้งสุวรรณ

17.08–
14.09.2567

© 2567 ธนัช ตั้งสุวรรณ, 'MORNING TELEVISION'. สีนํ้ามันบนผ้าใบ,
180 × 160 × 4 ซม. เชื้อเพื่อโดย ศิลปิน และ บางกอก ซิตี้ซิตี แกลเลอรี

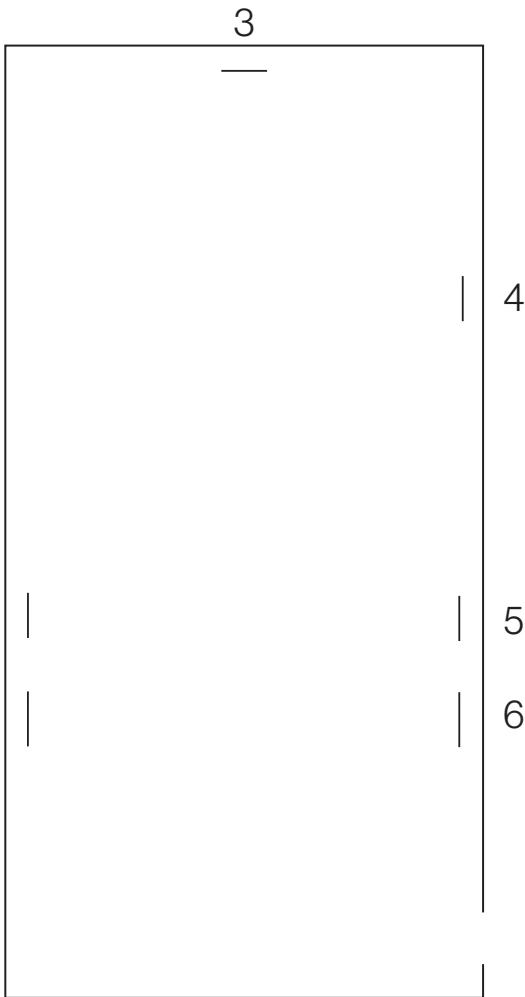
Tears I've Never Cried นิทรรศการแสดงผลงานเดี่ยวของ ธนัช ตั้งสุวรรณ นำเสนอผลงานจิตรกรรมชิ้นใหม่ขนาดใหญ่ โดยเล่าเรื่องผ่านชุดภาพที่ ถูกพบเจอ ซึ่งย้อนให้วนคิดถึงประสบการณ์ส่วนตัว ธนัชได้สร้างงาน จิตรกรรมที่รุ่มรวยไปด้วยความคลุมเครือของเรื่องเล่าและความลึกซึ้ง ของอารมณ์ เชื้อเชิญให้ผู้ชมได้เชื่อมโยงประสบการณ์ของตัวเองเข้ากับ ฉากตรงหน้าในนิทรรศการเดี่ยวครั้งที่สองกับบางกอก ซิตี้ซิตี แกลเลอรี

ในฐานะศิลปินที่เติบโตในยุคดิจิทัลและสนใจภาพยนตร์ ธนัชสร้างผลงาน ด้วยการดำดิ่งลงไปใน การผสมผสานทัศนธาตุอันหลากหลาย และหยิบ เอาภาพที่ถูกพบเจอตามแหล่งต่างๆ จากยูทูป หรือภาพยนตร์ฮอลลีวูด ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้วนถึงความทรงจำในอดีตมาใช้ในงานศิลปะ ของตัวเอง เผยให้เห็นความเดียวดายอันเป็นแกนหลักในผลงานของธนัช ความเดียวดายอันมิใช่ความโดดเดี่ยวแต่เป็นความสันโดษครุ่นคิด หรือ ที่ศิลปินเองเรียกว่า “โดดเดี่ยวแบบดี” ความเดียวดายนี้สัมพันธ์แนบแน่น กับแก่นคิดเรื่องการเติบโตและการก้าวพ้นวัยที่สื่อผ่านงานจิตรกรรมซึ่ง หล่อหลอมความคิดและอารมณ์เข้าด้วยกัน ความหวนคำนึงได้แทรกซึม ลงในเนื้องาน ในขณะที่ศิลปินพยายามกักเก็บสารัตถะแห่งเวลาและ ความทรงจำ และด้วยวิธีนี้เอง เราจะเห็นว่าภาพต่างๆ เมื่อถูกจัดวางใหม่ ในฐานะสื่อเพื่อการค้นหาความรู้สึกและความทรงจำได้แสดงให้เห็นถึง ธรรมชาติอันกำกวม ความเลื่อนไหลไร้ฐานฐานของการเล่าเรื่องยังเปิด โอกาสให้ผู้ชมได้ใส่การตีความและอารมณ์ลงไปในภาพที่ได้เห็น นำไปสู่ ประสบการณ์การชมผลงานจิตรกรรมที่แสดงความซิดเชื่อประหนึ่ง การเล่าเรื่องราวของตนเอง หากแต่ในขณะเดียวกันก็บันดาลความเป็น สากัลที่ทุกคนสามารถสัมผัสได้

การผสมภาพที่ถูกพบเจอเข้าไปในงานจิตรกรรมยังสะท้อนให้เห็นว่า สื่อดิจิทัลได้ประกอบสร้างการรับรู้โลกแห่งความเป็นจริงของเราอย่างไร แต่ถึงอย่างนั้น เมื่อศิลปินพยายามหาทางกำจัดข้อจำกัดของเวลาออกไป จากภาพวาด การกำจัดโลโก้หรือสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงโลกแห่งความเป็นจริง ในปัจจุบันกลับส่งผลให้ภาพเหล่านั้นถูกปลดปล่อยจากบริบททางเวลา ของตัวเอง ความเป็นอิสระจากเวลาที่แสดงผ่านความพยายามอันไม่ หยุดยั้งของศิลปินในการเสาะหาบทบาทและความสำคัญของภาพวาด ในยุคที่เทคโนโลยีได้ทำให้การผลิตภาพมีประสิทธิภาพแต่ไร้อารมณ์ ซึ่งเป็นการตอกย้ำว่าสื่อภาพวาดนั้นมีคุณค่าเฉพาะตัวในการกักเก็บ สารัตถะของความทรงจำและอารมณ์

เครื่องมือในการวาด ไม่ว่าจะเป็น การตัดต่อ การตัดออก หรือการปรับแต่ง คือเครื่องมือที่ศิลปินใช้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการ และยังสะท้อนให้เห็น การผลิตศิลปะในโลกปัจจุบันที่มีลักษณะดิจิทัลมากขึ้น ดังที่ศัพท์ ในวงการสร้างและเรียบเรียงภาพนิ่งและภาพยนตร์ที่เราคุ้นเคยกันดี มักจะใช้คู่ขนานกันไป การว้ายแหวกออกจากขนบความสามารถของ งานจิตรกรรมตะวันตกรวมไปถึงภาระทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง กระบวนการสร้างงานของธนัชจึงได้กลายเป็นกระบวนการได้กลับอย่าง ไม่คาดคิด ในขณะที่เขาพยายามทำให้ภาพวาดดูมีความเป็นอู่ชาคนย์ (ที่ไม่ล้นจนเกินไป) ศิลปินก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงภาวะอาณานิคมอันเป็น เสมือนคลื่นใต้น้ำที่ส่งผลให้การทำงานศิลปะของเขาตอกย้ำรอยของ ศิลปินที่ต้องเผชิญความท้าทายของสมดุลภาพแทนทางวัฒนธรรมที่ ละเอียดอ่อนและเปราะบาง

Tears I've Never Cried ถือเป็นสิ่งที่พิสูจน์แนวทางการทำงานจิตรกรรม ของธนัชด้วยการผสมผสานความทรงจำส่วนตัวเข้ากับบรรดาภาพที่ ถูกค้นพบ เพื่อสร้างสรรค์งานที่นอกจากจะสะกิดใจแล้วยังเต็มไปด้วย ความเป็นปริศนา ภาพวาดของเขาสะท้อนให้เห็นอนาคตที่อาจเป็นไปได้ แต่ตัวเขาเองยังไม่เคยประสบ ผ่านการค้นหาและทำความเข้าใจกับ ความเดียวดาย ความหวนคำนึง และความไร้กาลเวลา พลังแสดงให้ เราได้รับรู้ถึงความรู้สึกโหยหาความปรารถนาที่ไม่เคยถูกเติมเต็ม การละเล่นระหว่างอัตลักษณ์และความหวังได้ถูกถักทอซ่อนไว้ในเส้นใย ที่ก่อร่างมาเป็นภาพวาดของเขา เชื้อเชิญให้ผู้ชมได้ค้นหานิยามตัวตน และภาพอนาคตที่เป็นไปได้ของตัวเอง

ห้องนิทรรศการหลัก

1 MORNING TELEVISION (2567)

สีน้ำมันบนผ้าใบ; กรอบไม้สัก
180 × 160 × 4 ซม.; 183 × 163 × 5.5 ซม.

ธันวาคมช่วงวันหยุดยาวที่ผ่านไปอย่างช้าๆ ตอนที่ยังเป็นเด็กได้ จอโทรทัศน์ดูเหมือนเป็นหน้าต่างบานใหญ่ที่เปิดให้จินตนาการได้ หลุดลอยไป นั่งดูสารคดีเกี่ยวกับสัตว์ไปพลาง ดูการ์ตูนไปพลาง งานจิตรกรรมชิ้นนี้หวนคิดถึงช่วงเวลาแห่งความอิสระเสรีที่ได้ปล่อย ความคิดไปกับความไม่แน่นอนและความลึกลับของชีวิต

2 WAITING GAME (2567)

สีน้ำมันบนผ้าใบ; กรอบไม้สัก
160 × 180 × 4 ซม.; 163 × 183 × 5.5 cm

เขากำลังรอคอยอะไร?
แล้วทำไมถึงยังรออยู่?
ชุดคำถามประเภทที่คนอาจคิดถึงขึ้นมาเวลามองมายังงานจิตรกรรมชิ้นนี้ ซึ่งแสดงภาพผู้ชายคนหนึ่งในห้องนั่งรอ เสื้อโค้ทที่ยังคงสวมไว้ สาดไสวด้วยแสงจากไฟหน้ารถที่เพิ่งเลี้ยวเข้ามา

3 MISTY (2567)

สีน้ำมันบนผ้าใบ; กรอบไม้สัก
180 × 200 × 4 ซม.; 183 × 203 × 5.5 cm

แรงบันดาลใจจากอีกหนึ่งความทรงจำดีๆ ตอนเด็กที่ใช้ชีวิตเติบโต ในชนบทของอังกฤษ ธนัชจำได้ดีถึงช่วงเวลาหมอกหนาที่บในตอนเช้า ของฤดูหนาวที่นั่นได้ ภาพจิตรกรรมชิ้นนี้นำเสนอคนสองคนกำลัง เดินเข้าไปในหมอก สวมเสื้อโค้ทและพกอุปกรณ์แคมป์พร้อมเข้าสู่ ทิวทัศน์สีเขียวอันกว้างใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย

4 THE BURNING SHED (2567)

สีน้ำมันบนผ้าใบ; กรอบไม้สัก
120 × 160 × 4 ซม.; 123 × 163 × 5.5 ซม.

ศิลปินจำได้ว่าช่วงชีวิตหนึ่งตอนที่ยังเป็นเด็ก อาศัยอยู่ในชนบทของ อังกฤษ เขาและเพื่อนใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการสร้างฐานลับ ส่วนตัวที่อยู่ในรูปแบบของโรงเก็บของที่ประกอบขึ้นจากเศษไม้ที่มีอยู่ ใช้ลูกอิฐแทนเงินเพื่อแลกเปลี่ยนกับเฟอร์นิเจอร์กับบรรดาฐานลับ ที่เขากับเพื่อนสร้างกันขึ้นมา จิตรกรรมชิ้นนี้เล่าเรื่องกลุ่มชายหนุ่ม กำลังจ้องมองไปยังโรงเก็บของที่เพลิงกำลังลุกไหม้ภายใต้ท้องฟ้าที่ เต็มไปด้วยเมฆหมอก ธนัชครุ่นคิดถึงวัยเด็กของเขาและการเติบโต จากความไร้เดียงสาและจินตนาการของเยาว์วัย

5 UNDERPASS (2567)

สีน้ำมันบนผ้าใบ; กรอบไม้สัก
160 × 120 × 4 ซม.; 163 × 123 × 5.5 ซม.

ถนนไฮเวย์จำนวนนับไม่ถ้วนในเมืองแออัดอย่างกรุงเทพฯ งานจิตรกรรม ชิ้นนี้เล่าถึงฉากใต้สะพานที่คุ้นตา ตู้โทรศัพท์ส่องแสงสว่างให้กับ บริเวณนั้นเช่นเดียวกับรถที่ขับผ่านมา ตู้โทรศัพท์เองครั้งหนึ่งก็เคย มีความสำคัญกับชีวิตคนยุคใหม่ก่อนจะล้าสมัยไปตามเวลา

6 WIN BIG PRIZE (2567)

สีน้ำมันบนผ้าใบ; กรอบไม้สัก
120 × 160 × 4 ซม.; 123 × 163 × 5.5 ซม.

ภาพจิตรกรรมชิ้นนี้เป็นภาพของเด็กคนหนึ่งที่กำลังเสียงดังกับตุ๊กตา ตุ๊กตา ธนัชนึกถึงเวลาที่เข้าไปในเกมอาร์เคดกับน้องสาวเมื่อตอน ยังเป็นเด็ก จำได้ถึงเสียง แสง และบรรดาตุ๊กตาที่โดนขังอยู่ในตู้ เหล่านั้นได้ ตุ๊กตาตุ๊กตานี้แทนภาพความอิสระ ความหวังและความ ผันในวัยเด็กที่ไร้กังวล โอกาสที่จะชนะ ‘รางวัล’ สุดท้ายแล้วคงหมายถึงถึงความรู้สึกชั่วครู่ของความสำเร็จและความสุขสบาย

ธนัช ตั้งสุวรรณ

เกิด 2537 ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย
พำนักและทำงานที่กรุงเทพฯ และลอนดอน

เส้นทางศิลปะของธนัช ตั้งสุวรรณ ได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจาก
ความหลงใหลในภาพยนตร์แนวไซไฟ ซึ่งทำให้ผลงานของเขามีบรรยากาศ
ที่เป็นเอกลักษณ์และแผ่เงาของการผจญภัย ความหลงใหลในงานไซไฟ
ที่ปรากฏอยู่ในงานจิตรกรรมแบบเล่าเรื่องของธนัชมักจะเรียกคืน
ความทรงจำที่จ่อมจมน และผสมผสานองค์ประกอบคุ้นเคยเข้ากับสิ่งที่
อยู่เหนือจินตนาการ นอกจากนี้เขายังได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ของ
ตัวเองที่อยู่ในยุคสมัยแห่งภาวะข้อมูลล้นเกิน ซึ่งเขาได้ถักเชื่อมโยงเอา
องค์ประกอบจากสื่ออื่นเข้ามาสู่งานศิลปะของตนเองได้อย่างมีทักษะ
ทำให้เกิดการผสมผสานภาพที่ข้ามผ่านทั้งเวลาและพื้นที่ งานจิตรกรรม
ของธนัชเป็นที่รู้จักกันดีว่าสามารถหวนกระตุ่นให้คิดถึงความทรงจำที่
หลุดหายไปจากการตัดต่อร้อยเรียงองค์ประกอบทางสายตาที่ชวนให้
คิดถึงอดีตและหลุดพ้นจากสถานะที่เป็นอยู่ ผลงานของธนัชยังเป็นการ
ค้นหาคุณค่าเฉพาะตัวของการงานจิตรกรรมในฐานะสื่อซึ่งอยู่ใน
ยุคที่ถูกควบคุมด้วยการผลิตภาพแบบดิจิทัล ตอกย้ำความเป็นอิสระ
เหนือกาลเวลาและความลึกซึ้งทางอารมณ์ที่สามารถสื่อสารผ่านงาน
จิตรกรรมได้

TEARS I'VE NEVER CRIED

ธนัช ตั้งสุวรรณ

17.08–14.09.2567

บางกอก ซิตี้ซิตี แกลเลอรี

ข้อเขียน: จอห์น ทุง, ธนัช ตั้งสุวรรณ

แปล: แพรว จิตติพลังศรี, กานต์ธิดา บุญบา

ติดตั้งนิทรรศการ: พาราฟอรัม สตูดิโอ; อิศเรศ สุทธิศิริ,

นฤพนธ์ พิริยะพิทยา, ภูรินันต์ สุขทำนา, อรรถพล อันสกุล

ถ่ายภาพนิทรรศการ: ศุภกร ศรีสกุล

ถ่ายภาพศิลปิน: แจสเปอร์ ไดรส์

ถ่ายภาพผลงาน: อัศวินท์ ไกรฤกษ์, จุติชญา เล็กแหลมหลัก,

วรรณชัย อารีรักษ์

ออกแบบโปสเตอร์: วิน ชนกประสิทธิ์

บางกอก ซิตี้ซิตี แกลเลอรี: อรรถพล สุทัศน์ ณ อยุธยา, ศุภมาศ พะทุโล,

ศิตภา พรหมมลมาศ, กานต์ธิดา บุญบา, กัลย์ธีรา สงวนตั้ง,

ชลพัฒน์ นุชทองม่วง, กฤตธัช ทวีธนาทาดา, กรกนก วงศ์สุวรรณ,

ศิริชาติ จิตรไร้, วิชัย เอื้ออารีวรกุล, ชุตติภา ชาญเลิศ

อำนวยการผลิตโดย บางกอก ซิตี้ซิตี แกลเลอรี

ขอบคุณ ขวัญชนก ตั้งสุวรรณ, กรกฤต อรุณานนท์ชัย,

ชมวรรณ วีรวิทย์ ฮวง